

ZSOLTÁROSKERT

IX. évfolyam. 1. szám.

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

1942 január 15.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendő:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:

BIRÓ MÓZES

Társszerkesztő:

BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.

A Zsoltároscsokk lapon előfizetési díját 72 389 számú csekkklapon küldheti be mindenki.

A csekkklapon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72 389 számú csekkklapot kéni és használni a postán

Igehirdető bankigazgató.

„Az Úr az én pásztorom. — Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.”

(23. Zsoltár 1. és 4 v.)

— Papolcei Thamó Ödön. —

A kolozsvári-belvárosi gyülekezetben lakott, mint az ottani gyülekezet igen értékes, rendkívül szerény, komoly tagja. Az Erdélyi Leszámitoló Banknak volt igazgatója. Benne a Zsoltároscsokk egyik nagyon nemeslelkű, igaz barátját tisztelte. „Vidéki szegénygyermek Otthonunk” lakói számára pedig olyan volt, mint a gondoskodó édesapa. Rendkívül elfoglalt ember volt hivatali helyén, mégis volt ideje arra, hogy sajátkezűleg ő írja meg a Kolozsvári Pénzintézetek Nagytekintetű Vezetőségéhez, az iskolába nem járó szegény gyermekeink nevében a kérését karácsony jöt-

Papolcei Thamó Ödön kolozsvári bankigazgató.

tén! Míg sokan a felszabadulás után a még nagyobb karrier után futkostak, s templomot és egyházat teljesen elhanyagoltak és veszni hagytak, addig Thamó Ödön a felszabadulás után is lelkiéletében és hitbuzgóságában a régi maradt: az Úr Jézus Krisztus boldogszívú szerelmese, aki a templomot nem hanyagolta el és az egyházát, ahol csak lehetett, mindenütt mindenben istápolta.

Jelleméből két dolgot szeretnék olvasóink előtt különösen kiemelni:

Az egyik az, hogy bár szüntelenül sok pénzzel járt, nem imádta a pénzt. A pénz ördöge nem tudta őt semmi részben hatalmába keríteni. A pénz eszközi

jelentőségű maradt a kezében mindig valami nagyobb-nak, az Isten ügyének szolgálatában.

A másik, pedig az a nagy hűség az iránt a szellemi-lelki örökség iránt, amelyet ő főként az édesatyjától, az egykori tordaszentlászlói református lelkipásztortól nyert.

Mindenekelőtt ezt azért tartottam olyan fontosnak, mert nagyon sokszor látjuk pap, ref. tanító és ref. tanár gyermekeinél, hogy úgy nevezett „világi” pályákra lépve, mily szédületesen eltávolodnak nemcsak a parochia légkörétől, hanem igen sok esetben az egyháztól is, sőt ellenségei, ócsárolói lesznek annak, pedig az egyház emlőin nőttek fel!

Ezzel szemben az egyház emlőin nőtt elfajzott lelkekkel szemben milyen felbecsülhetetlen és értékes segítség a gyülekezeti munkában, hogyha a világi pályára lépett pap-tanító-tanár gyermek a világi pályáján is igehirdetői lelkületű és életű! Thamó Ödön ilyen nemes, komoly, igehirdetői lelkületű és életű ember volt egész életében! Tordaszentlászlón született 1892-ben a református parochián. A maga idejében a kolozsvári ref. collegium legkiválóbb előmenetelű diákja volt. A Kereskedelmi Akadémiát elvégezve 1914 őszén éppen Londonba akart menni a Közgazdasági Egyetemre, mint ösztöndíjas egyetemi hallgató, amikor kitört az első világháború. Külföldi tanulmányút helyett világháborús katona lett, mint salzburgi egy éves önkéntes. Hamar kikerült az orosz harcra és még 1914 őszén Galiciában a Szan folyó mentén dúló harcokban meg is sebesült. Ahogy felgyógyult, újra ott van az orosz fronton. Itt esett 1915-ben orosz fogságba, ahonnan csak 1921-ben jöhetett haza. Megjárta az Omszki, Tomszki, Tobolszki, Krasznajarszki, Wirchniamulii fogolytáborokat a Kaukázusban. Orosz fogsága alatt híres könyvkötő lett, aki a fogolytábor 5000 kötet könyvét szépen bekötötte. Közben megtanult angolul. Az angolon kívül később magán szorgalomból tökéletesen megtanult több más európai nyelvet is. 1921-ben hazajöve előbb a Kolozsvári Takarékpénztár és Hitelbanknál, azután a Magyar Jelzalog és Hitelbanknál, 1929-től az Erdélyi Leszámitoló Banknál főtisztviselő, a mult évtől kezdve pedig ugyanott igazgató.

Házasságát 1923-ban kötötte a szamosfalvi református parochián Muzsnay Lilivel. Halálát feleségén, testvérein és azok hozzátartozóin kívül kisleánya Th. Gabika II. g. o. tanuló gyászolja. Halála nagy veszteség a Zsoltároscsokk taborára is, sőt az egész országra is. Mert nem csak a szoros értelemben vett családjáért dolgozott, hanem mindig a közért, mint kiváló szociális érzékkel bíró lelki ember! Aznap délután is a bankban nagyon szorgalmasan dolgozott, amikor hirtelen agyvérzés érte s mindannyiunk mély lelki fájdalomra elköltözött e földről.

Hisszük, hogy újra találkozni fogunk vele: „Hogya itt már nem is, ott az égi honban fenn, Jézusunk kebelén! Isten velünk, viszontlátásra!”

Biró Mózes.

Köszönetképpen.

Üzenet a „Vidéki szegény gyermekek és árvák Hidelvei Otthonában” elhelyezést nyert fiúk és leányok javára lapunk nov. 1. száma óta adakozó Testvéreinknek:

Milyen gyermekeknek jutott a küldött adomány?

Ime egy kép: Az anyátlan Szenes-család.

— Az anyátlan Szenes-család. —

Szenes Mihályt 1941 okt. 21.-én ismertem meg: akkor, amikor lélekben teljesen lesújtva, remegő ajakkal bekocogott a lelkeszi irodába. A kolozsvári járványkórházból jött hozzám, ahol tifuszban előző nap meghalt a felesége és arra kért, hogy a feleségét temessem el. Ezt ő nem tudta így elmondani nekem; hanem csak ült-ült a nagy bánat és a nagy fájdalom miatt szótlanul a széken s mereven nézte maga előtt a padlót.

Kis vártatva kérdezgetni kezdtem. Aztán tudtam meg a vele jött ismerőse segítségével, hogy kicsoda és hogy mi járatban van. Hogy ő tulajdonképpen alsózsuki uradalmi béres. De Alsózsukra csak a felszabadulás után ment megélhetést keresni, mert ő voltaképpen kolozsi ember. Azonban az új ország-

Szenes Mihály

a „Vidéki szegény gyermekek és árvák Hidelvei Otthonába” felvett hat gyermekével.

határvonal miatt a kolozsi határ Romániában maradt s neki ha éhen nem akart halni, 8 kiskorú gyermekével és feleségével, el kellett Kolozsról jönnie megélhetést keresni. Alsózsukon aztán tifuszos kettő gyermek, kiket a felesége ápolt. A gyerekek fel is gyógyultak, hála Istennek. De ápolás közben a betegséget elkapta az anya is és belepusztult a tifuszba! „Jaj, mi lesz most velünk, nyögött fel fájdalmában szegény ember! Hiszen a gyermekeknek se ruházata, se enivalója otthon, s jön a tél. S béreskedni asszony nélkül nem lehet! Ki tartja rendben őket? Ki főz nekik? Ki mos rájuk? Hiszen a legkisebb még alig 3 éves sincs!” — Így történt, hogy a Szenes Mihály nyolc gyermeke közül a képen lát-

ható hat anyátlan árva, miután illetékes lelkészük is igazolta a Szenes-család helyzetét, hajlékot talált más gyermekekkel együtt a „Vidéki szegény-gyermekek Hidelvei Otthonában”. A ruha, ami a gyermekeken van, jóságú emberek karácsonyi adományából van! Áldassék érette Isten szent neve! Áldott lelkű jóttevőink gyűjtése és adakozása folytán lehetővé vált az is, hogy 39 szegény gyermekünk kaphatott cipőt 919 pengő értékben és valamennyi vidéki szegény gyermekünknek 2—2 új flanel ing és 2—2 új flanel alsónadrág is jutott! Illesse forró köszönetünk mindezért azokat, akik ebben a mi Urunk Jézus Krisztusnak áldott eszközei voltak!

—6—s.

Miért alszik két gyermek egy fekhelyen?

„Miért alszik két gyerek egy ágyban? Az egészségügyi törvény még akkor sem engedheti ezt meg, hogyha testvérekről van szó! Ennek elrendezésére hat hónapi haladékat adok.”

E szavakban sűrítettem össze a Dr. Hajnó Gábor hatósági tisztiorvos komoly kifogását a „Vidéki szegény gyermekek és árvák Hidelvei Otthonával” szemben 1942. januári hivatalos látogatása alkalmával.

Az ellenérvem az volt, hogy a „Hidelvei Vidéki szegénygyermekek Otthonába” összegyűjtött gyermekek odahaza a szülőiknél általában olyan körülmények között élnek, hogy hat gyerek alszik egy ágyban! Természetesen mi, mint a „Vidéki szegénygyermekek Hidelvei Otthonának” vezetősége szintén azt tartjuk helyesnek, hogy minden gyermekünknek meg legyen intézetünkben a maga külön tiszta éjszakai fekhelye. És ezért el is fogunk mindent követni, hogy ezt mind a 46 felvett gyermekünknek biztosítani tudjuk jóságú testvéreink segítségével által. Mert hiszen szeretettel mindent meg lehet csinálni! És meg is kell csinálni, amit csak lehet! Egyelőre tehát 23 takarózó, 23 párna, 23 szalmazsák, 46 alsólepedő, 46 felső lepedő és 23 ágyra van még szükségünk. Természetesen kétszer annyi hálóteremre is, mint amennyivel most rendelkezünk. Épület is van, csak a házbéért, esetleg a vételárat kell reá előteremteni! No, meg a szükséges tüzelőanyagot is az új hálótermekbe és már is meg volna oldva a dolog. Még csak az a kérdés, hogy Te, kedves Testvér, ki a vidéki szegénygyermekeket igazán szereted és e sorokat olvasod, mennyi adománnyal járulsz hozzá mindehhez? Szeretettel kérlek, hogy légy tagja Te is, kedves Testvér a „Szórványgyermekek és Árvák Hidelvei Otthona” gondoskodó táborának és e célra szánt adományodat 10.622. számú csekklepton küld el Kolozsvár, Horthy-út 53. sz. címre, akár havonta, akár évi egy összegben! Várjuk! Az adományokat lapunkban nyugtázni fogjuk.

B. M.

... „Nem ér semmit a jóság, ha csak érzésben van meg. Cselekedni kell, és pedig gyorsan.”

Dr. Kovács Margit.

Tíz év legjelentősebb adománya.

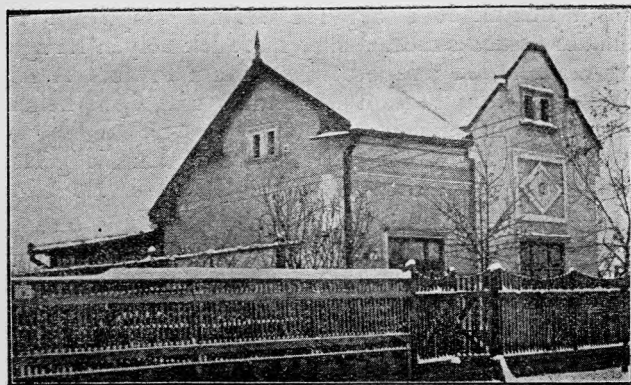
— Sorompó Sándor szabómester Dózsa-utcai házhagyatéka. —

Az a tapasztalatom, hogy nagyvárosban minden lehetséges. Így pl. lehetséges az a vidéken elképzelhetetlen nagy tájékozatlanság is, hogy a nagyvárosi hívek nem tudják, hogy miye van az egyháznak? Pl. a kolozsvári-hidelvei gyülekezet hívei nagy általánosságban teljességgel nem tudják, hogy a gyülekezetüknek semmije sincs, teljesen vagyontalan. Azaz, hogy mostantól kezdve mégis van egy háza a Dózsa utcában, melyet Sorompó Sándor szabómester aggmenházi ápolat hagyott a kolozsvári-hidelvei egyháza. És ezzel a tétellel irányt mutatott nekünk

Sorompó Sándor szabómester.

arra nézve, hogy akinek nincsen gyermeke, az tegye örökösévé az egyházat. Tegye így ezáltal lehetővé, hogy az egyház a feladatát, krisztusi misszióját be tudja tölteni e világon. Az egyháznak ilyen feladata, krisztusi missziója a gyermekek hitvallásos nevelése, szegények istápolása, aggmenházak és napközi otthonok létesítése és fenntartása stb. Már pedig ehhez pénzre, anyagi alapra van szüksége az egyháznak, különben nem tud a rászorulóknak segítséget nyújtani. Amilyen gyakori nálunk a kisebb összegű adomány — hálás köszönetünket küldjük minden kisadományért is! — éppen olyan ritka az, hogy valaki az ingatlan javait testálja halála után az egy-

Sorompó Sándor Dózsa-utcai háza.

házunkra! Vajjon miért van ez? Sorompó Sándor megmutatta mindnyájunknak a helyes irányt, amidőn házáat az egyházunkra hagyományozta. Vajjon még kik fogják követni a Sorompó Sándor jó példáját? Te is?

„Nem kényszerítésből, hanem örömezt! Mert a jókedvű adakozót szereti az Isten!”

Egyházunkat anyagilag mi: a hívek kell, hogy megerősítsük! Isten ezt is számon kéri!

Bíró Mózes.

Hír a megyénkbelől.

Írta: Szaboleska Mihály.

Szegény özvegy asszony volt az édesanyja
Demeter Andrásnak,
Mégis csak bekerült Patakra diáknak,
S ember lett belőle; hét megyében sem volt
Külömb legény nála...
Szerelmes lett bele a viczispán lánya.
A menyasszony ugyan kényes, mint a páva
De a szerelemnek nincsen családfája.

A megyei hajdu levelet vitt egy nap
Demeter Andrásnak:

„Pár hét az esküvőd, vár készen a házad,
Hanem úgy ne várjon, engem tisztán várjon!
— Egy házban két asszony!... .

Mit keres ott az az öreg parasztasszony?
Ha az anyád volt is, más nap jár az égen,
Miatta majd engem, mért öljön a szégyen?”

A megyei hajdu hamar visszafordult
A másik levéllel:

„Ezt az öreg asszonyt dehogy hagyom én el!
Hogy ölelném akkor? Hogy csókolnám akkor
A lába nyomát is?

Hogy találhatnám ki a gondolatát is?
Üres a te lelked, cifra bábu vagy csak...
Szépséges kisasszony, maradj te magadnak!
Igy lett gazdag asszony Demeter Andrásnak
Az édes anyjából.

— Igy öreg kisasszony egy viczispán lányból.

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig
élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ád
tenéked.”

(II. Mózes kv. 20. r. 12. v.).

— A győri ref. gyülekezet szórványgondozásáról
lelkes cikkben számol be a Győri Reformátusok Lap-
jában Zámbó István s.-lelkész. Dunántúlon Győrnek
van legtöbb szórványa, 33 község és 48 puszta tar-
tozik hozzá, ahol nincs ref. lelkész, sem ref. tanító. A
hitoktatás rendszeresen folyik. Az iratterjesztést is
megszervezték. A szórványlátogató s.-lelkész viszi ma-
gával a Református Jövőt, a Hajnalt, Zsoltároskertet,
az örömeztetést és a Győri Reformátusok Lapját. A
presbiterium gondoskodik a kiszállások költségeiről
és néhány tagja látogatja is a szórványokat. Az anya-
gyülekezet egyesülete minden évben egy-egy szórványt
látogatnak meg és ilyenkor istentisztelet után vallásos
ünnepélyt tartanak.

OROSZORSZÁGBAN.

— Emlékek a régi és az új Oroszországból.* —

„Hol töltöd az örökkévalóságot, ha most hirtelen meghalsz? — szólalt meg bennem egy hang. Mint valami kísértet követett ez a gondolat még álmaimban is. Gonosz tetteim lelkiismeretfurdalásokat, lelki kínokat idéztek elő bennem, hisz jól tudtam, hogy Isten parancsolatai ellen vétkeztem. Néha megpróbáltam olvasni a bibliát, de nem találtam békességet és vigasztalást. Kétségbeesetten vettem magamat ilyen éjszakák után újabb kalandokba.

Ebben az időben valami S. nevű család költözött a faluba a Kaukázusból. Mint valami futótűz, úgy terjedt a hír házról-házra: „Ezek bibliások!”

Kíváncsi lettem, mert még emlékeztem nagyapám kijelentésére: „Bolond és kegyes!” A telepes német parasztok a községtanácsban jöttek össze és elhatározták, hogy ezeket a kegyeseket újra kitelepítik a faluból és visszaveszik tőlük a földet. A határozatot azonban nem hajtották végre, mivel nem mindenki volt mellette, hiszen az új lakosok semmi rosszat sem cselekedtek.

Nem sokkal ezután egyik vasárnap délután a hegyek között vándoroltam. Röviddel azelőtt rettentő verekedésen estem át s el voltam keseredve állapotom miatt. Elhatároztam, hogy imádkozom, de éppen akkor találkoztam két ellenségemmel, mire elkezdtek egymást késekkel fenyegetni. Egyszerre megláttuk az új falubelinek a fiát jönni felénk.

„Verjük el őt s ha agyonütnénk is, csak megdicsérne bennünket az egész község” — ajánlotta az egyik ellenfelem. Én rögtön hajlandó voltam, de a másik vonakodott velünk együtt végrehajtani ezt a gázságot és otthagyt minket. Mi pedig megbeszéltük a helyet az erdőben, ahol szándékunkat végrehajthatjuk.

Mikor S. közelebb ért, barátságosan köszöntött bennünket és kezét nyújtott. Ez engem lefegyverezett. Aztán éppen arra a helyre vezetett, melyet gonosz tettünk végrehajtására kiszemeltünk. Leült, zsebéből egy újtestamentumot húzott ki és felolvasta János evangéliuma harmadik fejezetét.

„Megtértél már? — kérdezte tőlem — tudod, hogy hova jutsz haláloz után?”

Ezt még soha senki nem kérdezte tőlem és éppen ez a kérdés nyugtalanította már oly régen a lelkemet. Mély vonzalom támadt bennem a fiatalember iránt s elhatároztam, hogy megvédem, ha a másik megtámadná.

„Nem — feleltem — nem tértem meg és azt sem tudom, mi az. Az égbe pedig aligha kerülök.”

Cimborám intett, hogy kezdjem el ütni.

„Figyeld csak mit mond!” — suttam oda neki. S hozzá is hasonló kérdést intézett s akkor így szólt: „Imádkozunk?”

S életemben először, másokkal együtt ott térdeltem Isten színe előtt. Mélyen meg voltam rendülve s erősen elhatároztam, hogy csatlakozom S.-hez, mert éreztem, hogy ő nyújthat valamit sóvárgó lelkemnek. Miután imádságát befejezte, felállt s otthagyt bennünket szónélkül.

Sokáig feküdtünk egymás mellett a fűben csen-

desen és mindent elfeledtünk, a régi ellenségeskedést és a közösen kieszelt gonosz tervet. Pajtásom végre megtörte a csendet és azt kérdezte:

„Ne kezdjünk mi is új életet, amelyben többé nem verekszünk s másoknak sem szerzünk bajt?”

Ez a kívánsága mintha csak az én szívemben született volna. Jóságunkban két hónapig híven összetartottunk, de régi pajtásai eltántorították és így én magam maradtam.

Kétségbeesés és magányosság pokollá tették életemet s úgy éreztem, hogy mindenki elhagyott. Újra a régi életbe vettem magamat és gonoszabbul viselkedtem, mint valaha. Mivel magamat boldogtalannak éreztem, mások iránt sem éreztem irgalmat. A kegyes S. család sem tudott rajtam segíteni. Bár gyakran látogattam a hívők gyülekezeteit s némely tapasztalatra is szert tettem, de békességet és Istent nem találtam meg. Így egy éjjel elhatároztam, hogy ennek a kínos földi életnek véget vetek. Másnap reggel gabonát kellett fuvaroznom egy malomba. Elhatároztam, hogy ez lesz életemnek utolsó útja.

Oda és vissza egész úton a kocsiban térdeltem és minden ismert imádságot elmondtam és mindig hozzáfűztem: „Bocsásd meg az én bűneimet!” Szívem halálosan szomorú volt.

A hazafelé való úton egyszerre csak bizonyossá vált előttem: „A te bűneid meg vannak bocsátva!” Mikor ezt hívő lélekkel megragadtam, leírhatatlan öröm és világosság töltötte el a lelkemet. A kocsit és a lovakat otthagytam az úton, befutottam a szteppére, Istent dicsőítve azért, hogy nekem is kijelentetté az ő irgalmasságát és részesített benne. Aztán sietve hazahajtottam, hogy mindenkinek elbeszélhessem életem nagy fordulatát.

Üldözések.

Életem új napja virradt rám. Ezentúl üldözés, gúny és csúfolódás lett az osztályrészem. Szüleim nagyon szomorkodtak és arra kértek, hogy hagyjak fel új életemmel. A faluban azt beszéltek, hogy megőrültem s rámparancsoltak, hogy belső tapasztalataimról senkivel se beszéljek. De nem tehettem, hogy Jézusról, Megváltómról bizonyosságot ne tegyek. Éz igen bosszantotta az embereket s engem jobban gyűlöltek, mint valaha.

Egy májusi vasárnapon történt. A ragyogó tavaszi nap engem is kicsalogatott a szabadba. Kimentem a Szuhaja Balka völgyébe, ide szívesen jött ki a falubeli fiatalok. Itt találkoztam néhány régebbi pajtásommal s egyikkel is, másikkal is a Megváltóról kezdtem beszélgetni. De kinevettek és elverték. Ez azonban még jobban bátorított a bizonyosságtételre. Erre gúnyos röhejjel megfogtak, lábaimat összekötözték és kötélen húztak le a hegyről. Hátam csupa vér lett, s ruháim összeszakadtak. Egy meredek helyen lerugtak, félig eszméletlen állapotban gurultam tovább. A nagy fájdalomtól alig tudtam felállani s csak igen nehezen vonszoltam magam haza.

Másnap a bíróhoz hívtak s meg akarták ígértetni velem, hogy nem beszélék többé Jézusról. De bátran és örömmel feleltem:

„Jézus nevére én nem tudok hallgatni!”

Ez felháborította az ottlevő parasztokat és úgy kidobtak az ajtón, hogy többször is elestem. Apámat is elhívták és megparancsolták neki, hogy találja meg módját elhallgattatásomnak, mert nem lehet meg-

* Martens Kornél: „A kereszt alatt” c. most megjelent könyvéből. E könyv megszerzhető a Zsoltárokert szerkesztőségénél.

engedni, hogy egy fiatal gyerek ekkora feltűnést keltsen.

Apám meg volt győződve arról, hogy megtértem, de nem mert erre semmit sem felelni. Mikor hazamentem, anyámat sírva találtam a konyhában.

„Anyám, ne sírj — kérleltem — mégsem vagyok olyan rossz, mint azelőtt, nem káromkodom, minden dolgom rendben van s szinte szemetekből lesem ki, mit tegyek.“

„Igen, — felelte anyám — látom ezt és meg vagyok győződve, hogy te más ember lettél. De én náladnál sokkal rosszabb vagyok s el fogok veszni.“

„Nem anyám — mondtam neki — erre nincs szükség, hanem hívjuk segítségül a Jézus nevét.“

Letérdeltünk s nem hagytuk addig abba az imádságban való küzdelmet, míg anyám a nyakamba borult s így szólt:

„Kedves fiam, most már én is hiszem, hogy az Úr Jézus megbocsátotta bűneimet.“

Mikor apám megjött és látta kettőnk nagy örömét, egy szót sem tudott szólani. Vele is imádkoztunk, de ő nem jutott el e világosságra. Csak sok évvel azután adta át magát az Úrnak.

Bizonyságtételem ellenére a faluban senkisémet tért meg. Ezt nem tudtam felfogni s mivel nem láttam semmi eredményt, elszomorodtam. Elővettem kis bibliámat elrejtőzködtem a padláson a szalma alá és olvastam. Nyilvánosan nem tehettem ezt, mert apám megtiltotta. S. testvérrrel, aki először ösztönzött a jó útra, többször találkoztam és imádkoztunk együtt. Egy napon azt kérdezte tőlem: „Mit teszel te Jézusért?“

„Sokkal ügyetlenebb vagyok, sem hogy valamit tehetnék,“ mondtam „de te mit teszel?“ „En is így vagyok“ mondta. „Mivel nincsenek különleges lelki adományaim, folyton kérem az Urat, hogy mutassa meg feladatokat. Meg is mutatja. Mindennap imádkozom egy emberért, akit ő mutat nekem. Akkor felütöm a bibliámat s azt az ígét, melyet az Úr mutat felírom egy cédulára s elküldöm az illetőnek. Így örülök, hogy valamit én is tehetek érte.“

A bibliaolvasás és az imádság ezen idejében mindinkább éreztem a mult terhét. Egykori becstelenségeim és viselt dolgaim mintha hegyé növekedtek volna; elkezdtem előszámolni azokat és megrémültem, annyi volt. A faluban majdnem minden emberrel szemben elköttem már valamit. Pénzem nem volt, hogy az okozott károkat megtéríthettem volna s szüleim is szegények voltak ehez, de nem is gondolhattam volna róluk, hogy megtennék. Keresetem szintén nem volt. Egy éjszaka sokáig ébren voltam, imádkozva; egy gondolatom támadt: „Van lehetőség arra, hogy multad ne üldözhessen többé. Kelj fel korán, végezz el minden munkát, még mielőtt apád felkel, de végezz el mindent még virradat előtt. Azután menj a csürbe és imádkozz és keress fel minden házat a faluban. Beszélj el, hogy mi mindent követtél el és kérj bocsánatot.“

Beléptem az első házba, melynek lakóit sokat bosszantottam. Mikor mindent elmeséltem és bocsánatot kértem, az asszony sírva átment a másik szobába, de az ember durván rámkiáltott és kidobott az ajtón. Ez nagy csalódás volt, mert beismerésemről egészen más eredményt vártam. Ilyen következményekre egyáltalán nem gondoltam. Így jártam házról-házra. Némelyek könnyeztek, mások kidobtak vagy egyáltalán be sem engedtek. Így jutottam a falu közepéig, ahol

nagy félelemmel és bátortalanul léptem be egy özvegy-asszony házába. Mikor elmondtam, ami a szívemen feküdt, az asszony barátságosan behívott, leültetett. Egyszeriben elfelejtettem minden szomorúságomat és fájdalmamat.

„Várj egy kicsit,“ szólt. Kiment az udvarra, behívta egész családját. Gyermekével igen sokat veszekedtem.

„Nos kedves Kornél?“ kért, „mondd el mégegyszer, amit előbb elmeséltél, a gyermekeim is hadd hallják.“

Alig tudta visszatartani a könnyeit. Mikor mindent elbeszéltem, hosszú szünet állott be, végül így szólt az anya:

„Gyerekek, halljátok csak, amit most mondok. Higyjétek el nekem, anyátoknak, ilyesmit én még sohasem tapasztaltam. Én nem vagyok Istennek gyermeke, veletek eddig sohasem imádkoztam, de mostantól kezdjünk mi is imádkozni. Bizony ha mindnyájan meg nem térünk, mint ez az ifjú, elkárhozunk.“

Ebben a házban tehettem először bizonyosságot s imádkoztam mindnyájukkal. Igen nagy volt örömöm, mintha az ég nyílt volna meg felettem. Nem ijeszthetett engem többé semmi e világon. Később ez az egész család megtért Jézushoz, de más faluba költöztek. Ambár az asszony már meghalt, emléke még ma is ott él sokak szívében. Elhunytá sokak számára feledhetetlen marad.

Menekülés.

Természetesen a kommunisták sem voltak megelégedve tevékenységemmel, mert ahol megjelentem párttagokat veszettek el. Ezért egy napon tűnnöm kellett, nehogy lakat és zár alá kerüljek. A Kaukázusban van hely elég. Elindultam „hegyet mászni.“ Mind magasabbra hágtam elhagyatott vidékig, itt már csak néhány magányos hegyilakó és kozák kunyhója állott. A völgyben tanyázó emberi gyűlölettől és nyugtalanságtól távol ez a csend és nyugalom kimondhatatlanul szép volt. A természet csodálatos szépségeiben mintha Isten közelebb lenne hozzánk. Zöld gyepen, hűvös patak partján, erdei fák árnyékában pihentem meg. A tavasz varázsvesszejével, a fehér hegyvidéket illattal és énekekkel töltötte meg és virágzó paradicsommá változtatta. A föld friss szaga fűszerezte a tiszta hegyi levegőt. Gyakran szoros és sziklás völgyek zöldelő, dús rétté szélesedtek ki. Szarvasok és őzek legeltek; emberek hajtották a csordáikat. Fenn a magasban komor fenyőfák zúgtak, felettük az örök hó, a jégmező világított. A keskeny hegyi ösvények sötét, meredek mélységek mellett vezettek el. Büszke sasok szálltak a mélység felett, zsákmánnyal meg-rakodva, méltóságteljesen ereszkedtek le elérhetetlen sziklafélszűkre.

Vándorlásaim közben láttam, hogy a Kaukázusban még sok kincs rejlik. Különbőféle ercek, kőszén is sok helyen a föld színén hever és elszállításra vár. Az értékes, óriási kiterjedésű erdőkben nem én voltam az egyetlen „hegyi vándor.“ A barlangokban sok „nyári üdülő“ élt, különösen kozákok, akik az ellenforradalomban résztvettek. Ezek a hegyekbe menekültek, hogy ott megmentsék életüket. Egészen otthonosan telepedtek le és várták az időt, amikor övéikhez visszatérhetnek. Vad és szomorú énekek csendültek át a völgyeken, de jajj volt annak, aki vágyakozását az asszony és a gyermek után fékezni nem tudta,

mert aki csak odalent mutatkozott, az menthetetlenül halálra jutott.

A honvág egy napon egy csapat menekült férfit arra birt, hogy egy éjjel erősen felfegyverkezve rajtaütöttek a kommunistákon a falujokban és kiűzték őket. De hamarosan erősítést kaptak, visszajöttek és a honvágytól gyötörteknek menekülni kellett. Bosszúból elfogták a felkelők hozzátartozóit. A falu egész lakosságát este a piactérre űzték, hogy nézzék végig az ötven férfi és nő agyonlövését. Borzalmas jelenet volt. A nagy rémületben senki sem mert szólni, mert a kommunisták fenyegetve kiáltották: „Igy bánunk el mindenkiel, aki ellenállni merészel.”

Egy nappal előbb magam is a faluban voltam. Az elítéltek között volt három hívő is. Az egyik férfi és egy nő nem sebesült meg halálosan, de csendben maradtak. Vezetőjük megparancsolta, hogy még szúrják át mindegyiket. Az asszony félelmetesen sikoltozni kezdett. Háromszof is átszúrták — míg végül a szúrás halálos volt. A férfi elfojtotta fájdalmát és az éjsötétjében sikerült mászva az első házat elérni. Itt befogadták, sebeit bekötötték. Bár nyomorék lett, de életben maradt. A faluban senki sem fogja elfelejteni a borzalmak éjszakáját.

A hegyek közt eltöltött hosszú hetek után ismét lemerészkedtem a völgybe, vissza az életbe. Egy tenger melletti városba utaztam és megkezdtem újra régi munkámat. A szövetség előljáróival X. városban rendeztük a gyülekezet ügyeit és evangélizáló előadásokat tartottam.

X. fekvése csodás. A Kaukázus tövében zúgott, morajlott a Fekete-tenger. A város a parton feküdt zöldelő gyümölcsösök és szőlőskertek között. A szőlőkön nagy levelek között nehéz sárga, zöld és kék szőlőfürtök. Egész rakományokkal szállították a szőlőt. Diófák különös jelleget adtak a tájnak és gyöszérű illatot terjesztettek. A kikötő falai messze a tengerbe voltak építve. Szerettem egyedül a parton járkálni s fürödni, a molóra is kimentem. Messze kint a víz felett leültem és azt a csodás képet szemléltem, melyet a város tarka tetőivel árnyékos zöldjében nyújtott. A templom aranyozott kupolái ragyogtak a napfényben. Sirályok hintáztak a tenger gyengén fodrosodó felszínén. A meredek, nehezen elérhető sziklaparton egy magányos női alakot fedeztem fel, ült és mereven bámult a vízbe.

„Siess és mentsd meg őt! Ez az asszony a halált keresi!” — merült fel bennem. Nagynehezen utánamásztam és megszólítottam. Megrettenve nézett rám, mint aki fél, hogy szándékában megzavarom. „Hisz Ön Istenben? Tudja, hogy e rövid élet után Isten gyermekei többé nem szenvednek?” Szomorúan rázta a fejét és keservesen zokogni kezdett. Nehogy lezuhanjon, elvezettem onnan. Hosszú rábeszélés után megnyugodott és beszélni kezdett.

„Atyám a cári időkben tábornok volt. Az özszeomlás után fegyveres bolsevisták jelentek meg házukban és őt, anyámat és testvéreimet lelőtték. Sikerült elmenekülnöm. Hatvan kilométert futottam. Elértem S. faluba, itt hosszabb ideig sikerült elrejtőzöm. Nagy nélkülözések után végül helyet kaptam egy menekült tiszti családban. Egy napon váratlanul titokban felkeresett nagybátyám, aki szintén tábornok volt, azután megint eltűnt. Hosszú idő után levelet kaptam tőle: „Marusja, harmadnapon jöjj X.-be, ott

a kikötő sarkon megtalálász, mert az N. hajóval külföldre menekülök. Jöjj velem.”

Sem igazolványom, sem engedélyem nem volt az utazáshoz, titokban kellett vonatra szállnom. Az ellenőr azonban észrevett és a G. P. U. elé vitt. Borzasztóan megkínóztak, majd szabadon engedtek. Félig betegen a félelemtől és az átélt borzalmaktól, megkísértem a továbbutazást. Már csaknem elértem X.-t, már N. állomásra értem, amikor újból elfogtak. Most még borzasztóbb volt, mint előbb. De minthogy nő voltam, végül is szabadon engedtek. Fáradtan és betegen értem ide a hajó indulása napján. A kikötőbe siettem és kérdezősködtem az N. gőzös után. Ott megy, mondták és egy hajóra mutattak, amely lassan-lassan eltűnt a távolban. Reményvesztetten, kétségbeesve futottam ide erre a magányos helyre, hogy már véget vessek ennek a borzasztó életnek. Ismerősöm vagy barátom nincsen. Éhes vagyok, erőm már a végét járja.”

Keservesen sírni kezdett. Sikerült valamennyire megvigasztalnom és hívőkhöz vittem, akik szeretettel befogadták. Az esti istentiszteleten az ifjú leány békeességet talált és hálát adott az Úrnak, hogy a kétségbeeséstől és haláltól megőrizte. Sikerült a postahivatalban gépirói állást szerezni számára. Ma a gyülekezet hűséges tagja, Uráért és Királyáért, az Úr Jézusért, különösen szép hangjával sokat munkálkodik.

Elfogatás.

Uj lakóhelyünkön elbeszéltem missziói útam élményeit. Egy napon felkerestek a hívő ifjak és kértek, hogy itthon is tartsunk evangélizáló hetet. Nagy buzgalommal láttak az előkészületekhez és minden házba vittek meghívót. Már első este megtelt a terem kétháromszáz ülőhelye. Sok gyermek is jelen volt. Két nyelven beszéltem, oroszul és németül, mert hallgatóim között oroszok, németek, sőt örmények is voltak. Ifjakat és gyermekeket a kommunisták amennyire tehetik, nagy eréllyel tartanak távol minden vallásos befolyástól. Isten igéje nagyon megragadta és megmozgatta őket és az iskolában szünet alatt imádkozni és énekelni kezdtek. A tanítók megrémültek, mert az ilyesmi szigorúan tiltva volt. Hívó tanítók Oroszországban ritkán tudnak hivatalukban maradni, hisz az atheizmust kell hirdetniük. Minthogy ők a legfontosabb eszközei a kommunista államnevelésnek, a legszívesebben párttagokat alkalmaznak. Amikor a gyermekek között a mozgalmat el akarták fojtani, titokban az iskolaudvarban, a szalmakazal mögött gyűltek össze. De itt is üldözték őket, így a közeli temetőben, a sírok mögött gyűltek össze imádkozásra. Gyakran elhívtak egy házba, ahol serdülő fiúk és lányok voltak együtt: „Bácsi, beszélj nekünk még Jézusról! Mi is új életet akarunk kezdeni!” — unszoltak állandóan. Mit tehettem? Eszembejutott Krisztus szava: „Engedjétek hozzámjönni a kisgyermekeket és ne tiltsátok el őket.” Beszéltem hozzájuk, bár ezzel áthágtam a törvényt. A mozik és színházak vezetői panaszkodni kezdtek, hogy helyiségeik üresen maradnak, sőt amikor a város orosz énekesnője is megtért az Urhoz, nagy lett az izgalom a kommunisták között. Sietve gyűlést hívtak egybe és elhatározták, hogy átadnak a G. P. U.-nak. Egy katonai tisztviselő hozta a végzést egyik összejövetel alatt a szószékhez azzal a paranccsal, hogy azonnal olvassam el és kövessem.

„Most nincs időm emberi végzéseket olvasni. A

törvény szerint Önnek nincs joga az istentisztelet zavarni" — mondtam neki. Nem mert ellenkezni, türelmesen várt és mindent végighallgatott. Ügyem a G. P. U. elé került. Sürgönyileg hívtak a szomszéd városba és minden kísérlet meghiúsult, abba kellett hagynom az evangélizáló összejöveleteket. Minthogy azonban nagy ébredés volt, mások léptek helyembe és folytatták a munkát.

Megengedték, hogy még egy éjjel otthon aludjak. Családom izgatott volt, tudtuk már tapasztalatból, mit jelent a G. P. U. kezébe kerülni. Hosszú, talán minden időre ellátatlanul és emberi védelem nélkül kell enyéimet hagynom. Érthetően ránehezedett a gond a szívünkre. Nagykésőn aludtam el. Néhány óra múlva felébredtem. Nehéz út előtt álltam. Mintegy álomban, nagymessziről hallottam halkán a szót: „Bízzad utadat a Mindenhatóra!”

Milyen másképen fogadjuk ez igéket a szükség idején! Mennyire eleven és ható! Oh, mily szívesen ragadja meg ilyenkor az ember Isten hűségese atyai kezét, s engedi magát vezetni. Sok, sok ember állt odakünn az ablakom alatt és búcsuztató éneket énekeltek. A hatóság emberei elvittek. „Bízzad utadat a Mindenhatóra” hangzott a szívemben, így indultam el két letartóztatott prédikátortársammal együtt, még sötét éjszakában a börtön felé, Istent dicsérve és hálát adva, hogy az Ő nevéért szenvedhetek. Most is a G. P. U.-ban három kettősörtségen mentünk át, mielőtt az irodát elértük. Sokáig vártunk, míg mindenkit külön kihallgattak.

Vallat a G. P. U. (titkosrendőrség) elnöke.

„Olvassa fel a vádat”, kértem, amikor beléptem. „Miért hivatott ide?” „Vallási propaganda miatt adták át Önt a G. P. U.-nak, Ön visszatartja a népet a munkától. Ezek maga után futnak, imádkoznak és énekelnek és nem dolgoznak. A gyermekeket is elbolondította. Hogy van az, hogy a városban ilyen nyugtalanság van? Hogyan tette ezt? Feleljen!” „Az emberek kértek engem, hogy prédikáljak, — feleltem. — Senki a hallgatók közül nem vádolhat és nem tud vádolni azzal, hogy a kormány ellen beszéltem, vagy politikát folytattam volna, mert ezzel nem foglalkozom. Az én feladatomban az, hogy minden embernek, akár bal-, akár jobbpárti, megmondjam: „Nincs üdvösség Jézuson kívül. Önt is megkérdezem: Elvtárs, nem kíván-e Ön is boldogabb lenni? Vesse oda magát Annak lábaihoz, Aki mindenkit boldoggá tehet és Ön is megtapasztalja, mi tesz minket örvendezővé.” „Nos, igen — felelte nevetve az elnök, — elhiszem, hogy önmagát ámitja vakbuzgóságában és olyannal vigasztalódik, ami nincs.” „Ha Ön is boldog és jó ember akar lenni, Önnek is azt kell tennie, amit mi teszünk: Istent kell segítségül hívnia és kegyelemért könyörögni. Látszik Önön, hogy nincs békessége és eljön az idő, amikor Ön is felkiált: Isten könyörülj rajtam. Az Istentagadó is csak addig hős, amíg egészséges, jól megy sora és bent ül a vezetőségben. Ha azonban elbocsájtják és nyomorog, mint a többiek, s betegség, szerencsétlenség, vagy bal-eset éri, akkor észretér, és titokban igazat ad: igen, igaz, mégis van Isten, de Ő nem az enyém. Amit most itt elmondottam, azt prédikáltam az embereknek is. A gyermekekhez, ha felkerestek, Jézusról beszéltem és ezzel Isten parancsát követtem: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket.” Azonban az iskolában és a piactéren nem prédikáltam nekik, időm sem volt erre. Elég tennivalóm van a felnőttekkel.”

Mindent jegyzőkönyvbe foglaltak. Sokáig tartott a kihallgatás, egész estig. A másik két testvért már régen szabadon engedték. Irataimat is átnézték és mindent rendben találtak. Végül ezt mondta az elnök nekem: „Ön szabad, hazamehet és nyugodtan tarthat továbbra is összejöveleteket. De megbízást adok Önnek, s ezt feltétlenül teljesítenie kell. Az Ön vidékén laknak olyan emberek, akik a kormányzatot és rendet nem ismerik el. Igy van ez?” „Igen, vannak ilyenek, ismerem őket!” „Ezekről egészen pontos tudósítást kell adni nekünk.” „Nem, — feleltem — ezt nem tehetem, ez nem az én feladatomban.”

Fenyegetve elengedtek, hogy a parancsot teljesítenem kell. Mind a hárman hazautaztunk. — Nagy volt az öröm és ujjongás. A történetek ellenére is tovább folytattuk munkánkat. Csak két napig voltam otthon, — harmadnap sürgönyileg ismét a G. P. U. elé rendelték. Helységünk tanítója, mint igen veszélyes egyént, bevádolt és sürgős elfogatásomat javasolta. Amikor az elnök meglátott, rám kiáltott:

„Nos, eljött?”

„Igen, miért nem jöttem volna, — feleltem nyugodtan. — Semmi okom a félelemre. Ha betörő lennék, elrejtőztem volna a hegyekben, de mert nyugodt a lelkiismeretem, nem féltém idejönni.” „Elhozta a tudósításokat, amiket Öntől követeltem?” „Nem.” „Vigyétek a börtönbe!” kiáltotta dühösen a katonákra.

Kiváncsi szemek fordultak felém, amikor a cellába beléptem. Kit ért utól ismét végzete? Nagyon kevert társaságot találtam ott. Kommunisták, betörők, ártatlanok, egyszerű parasztok, képzett és tanulatlan emberek. „Jó napot!” köszöntem barátságosan. „Hogy vagytok? Megfértek itt egymással?” Ez annyira meglepte a foglyokat, hogy egy szót sem tudtak szólni. Ilyesmi nem gyakran fordul elő, hogy valaki vidám arccal lépjen be ide és barátságosan köszönjön. *Bizony nem ismerték azt a boldogságot, amelyet a világ semmi hatalma sem tud tőlünk elvenni.* Kiváncsian vettem körül, kérdezősködtek a világ dolgairól, ők is meséltek és megszerették egymást. Este letérdeltem a fekvőhelyem mellett, hálát adtam Istennek fennhangom, s azután elénekeltem „Várjad én lelkem az Urat!” Nevetés és tréfa, sírás és sóhajtás elnémult, minden elcsendesedett. Így tettem minden este és hiszem, hogy ezekben az órákban sokan újból megtanulták szívüket Isten előtt kiönteni és szenvedésüket Neki elpanaszolni.

(Folytatása következik.)

— *Komáromban* az egyetemes imahetet a protestáns egyházak közösen tartották meg, jan. 5-én a Széchenyi u.-i. ev. templomban ígét hirdetett Galambos Zoltán ref. lelkipásztor. Kedden az északi ref. templomban prédikált Fadgyas Aladár ev. lelkész, csütörtökön az északi ref. templomban Szakács László ev. s.-lelkész, pénteken a déli ref. templomban Tóth Kálmán árvaházi ref. lelkipásztor, szombaton az északi ev. templomban Saáry Imre ref. lelkipásztor beszélt.

GRAFIR

Címfestészet és üveggravírozás.

Tulajdonosok:

KASSAY SÁNDOR, VERESS BÉLA,
GAÁL JÓZSEF

Kolozsvár, Villamos-utca 7 szám.

Illik-e reád?

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek?

— Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében: hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában.“

(27. Zsoltár 1. és 4. vers.)

Kedves Testvérem! *Féltetek*, mert őszintén szerellek. Ezért kérdezek meg Téged is újról elindulásunk alkalmával, hogy: van-e valamilyen világosság benned, nem a kárhózat útját róvod-e rohanó lépteiddel s meddig bírod: mennyi erő van még s honnan van ez a Te erő?

Mert kinek a szívét meg-meglepi az aggodalom a holnap miatt, aki egyre azon töpreng és sóhajtozik, hogy mi lesz vele, az nem beszélhet arról, hogy benne van világosság, ő helyes útra tud igazítani másokat is!

És akinek a legnagyobb érték „a földi élettér“, annak állandóan félnie kell, hogy maga vagy a családja nem marad-e anélkül, mert ugyan mit nem emészt meg a moly e földön, vagy mi után nem nyújtja ki kezét a prédát leső tolvaj ezen a világon?

És akinek csak a fogyó testi erő az ereje, az maga tudja a legjobban, még ha nem akarja is kimondani, hogy ő pedig az egyre nagyobb iramú életküzdelmet nem bírja soká!

Már pedig úgy jön nekem, mintha mind több ember lenne ilyen: mintha ma több ember szívét lepné meg az aggodalom, mint a tegnapi; mintha több embert hallanék ma sóhajtozni, hogy mi lesz vele, mint a tegnapi; mintha ma több ember panasználna fel bizalmas beszélgetés során, hogy neki nincs „kirtartása“, amivel még a tegnapi rendelkezni látszott.

Miért van ez?

Sokan talán hajlandók erre rámondani, hogy: azért, mert háború van.

Dehogyan is!!

En ennek az igazi okát abban látom, hogy a fenti bibliai íge nem illik az életünkre! Ezért nem is lehetünk mások, mint világosság híján botorkálók, az étellel szemben egyre félénkebbek, egyre erőlenebbek!

Lehet így maradni egy percig is?

Semmiképpen nem!

Mi hát a teendőnk!?

Igen egyszerű. Az életet úgy kell élnünk, ahogy azt a fenti Ige parancsolja! Tehát mindennap az életünket betöltő világosságunk csak Isten lehet az ő Igéje és Szentlelkének vezetése által. Életünk célját és legnagyobb értékét nem a kiharcolandó „földi élettér“ birtoklásában, hanem az élő Istennel való lelki közösségben: az üdvösségben kell újra felismerjünk. Fel kell fedezzük, hogy Isten a mi benne bízó életünknek megdönthetetlen erőssége, hiszen még azt a bajt is, mit e nyomorúságos életben reánk bocsát, javunkra fordítja! Mennyiszert tapasztaltuk ezt!

Isten akarja, hogy Benne mindezt felfedezzük s így általa győzelmes és örvendező legyen az életünk. Ezért ad Ő alkalmat arra, hogy vasárnapról-vasár-

napra összegyűlhessünk szent hajlékába, hogy a szívünkbe mennyei világosságot, az üdv után való nagy vágyakozást és megújító erőt áraszson! HOL SZOKTÁL TE OLYANKOR LENNI?!

Isten iránt nagy hála kötelező felszabadult, új magyar életünk többé el nem hallgatható, egyre fokozódó nagy bűnét: a rendetlen templombajarást, hanyag igehallgatást az újesztendőbe ne hurcoljuk tovább magunkkal, ha csakugyan komolyan azt szeretnők, hogy boldog legyen az új esztendőnk!

Tégedet is erre kérek, kedves Testvérem!

B. M.

Úridivat cikkek nagy választékban!

Férfi fehérneműt méret után, hozott anyagból is készítünk.

Tekintse meg olcsó árainkat!

Végh Sándor „SZOLID“ úridivat üzlete

Kolozsvár, Mátyás király-tér 1 sz.

Mindig jó árut kap
az

ERZSÉBET-illatszertárban

Kolozsvár, Mátyás Király-tér 29. sz.

Sok szegény ember áldja

Vetésy Imre

fűszerkereskedőt

jó árujéért, pontos kiszolgálásáért.

Kolozsvár, Szent István-út 64 szám.

A csekklapon küldött pénz mentes a 10 fillér kikézési díj fizetése alól.

Kérjük szépen a 72.389. számú csekklapot kérni és használni a postán.

Szereti-e Ön a Zsoltároskert c. folyóiratot?

Mutassa meg ezt azzal, hogy a folyóirat 1941. és 1942. évi előfizetési díját: 2—2 Pengőt haladéktalanul küldje be a Zsoltároskert szerkesztősége címére a 72.389. sz. csekklapon. Tettében megnyilvánuló feleletét várjuk!